

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. június 15.
(csütörtök)**

Szepesy László

2. AZ ÚR ÍTÉLETÉNEK SZAVA

Énekek: 68, 445

Alapige: Ámós 1,1-2

„Ámós beszédei, aki a tékoabeli pásztorok közt volt, azokról, amiket Izráel felől látott Uzziásnak, Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, a Jóás fiának, Izráel királyának idejében, két esztendővel a földindulás előtt. És monda: A Sionról megharsan az Úr, és Jeruzsálemből megzendül, és elhervadnak a pásztorok legelői, és megszárad a Kármel teteje.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, „uraknak Ura és királyok Királya”, hogy ebben a zsoltárban is megmutattad a Te hatalmad fenségét és dicsőségét abban, ahogy ellenségeid felett győzelmet aratsz, és ahogyan ellenségeiden könyörülsz, megmentve, fiaiddá, gyermekeiddé téve bennünket. Köszönjük Neked, hogy a Te kezedben és oltalmadban valóban biztonságban lehetünk. Ha a világra nézünk, a velünk történő eseményekre, a bűn nagyságára, lehet, hogy kétségbe esünk, de köszönjük, hogy Te újból és újból figyelmünket a mi Urunkra, Megváltónkra, Krisztusra akarod terelni, fordítani, és hogy mi Őreá nézve valóban biztonságban, mintegy markaidba zárva élhetünk.

Kérjük, hogy valóban zengjen most is a Te hatalmad szava, a Te ígéd, add, hogy ma is tudjuk alázattal fogadni, és mindazt, amit mondasz, azt a szívünkbe zárva ne csak elhiggyük, hanem hitből fakadóan meg is cselekedjük a Te dicsőségedre, felebarátaink, testvéreink javára. Ezért kérjük, hogy a Szentlélek munkálkodjék most is, hirdesse a Te szavadat. És kérünk, hogy a mi szívünket is formálja, tegyen minket alázatosakká, enge-

delmesekké, Rád figyelőkké, és adja nekünk a vágyat, hogy „*ne csak hallgatói*”, hanem megtartói hadd legyünk az Igének.

Így kérünk, áldd meg együttlétünket, istentiszteletünket szent Fia-dért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Amikor hívóként meghalljuk azt a kifejezést, hogy az Úr szava, hangja, akkor valószínűleg többünknek az a szelíd és halk szó jut eszébe, amit Illés is hallott a barlangból, mikor az Úr beszélt vele (1Királyok 19,12). Igaz ez Krisztus szavára is. Ézsaiás próféta azt jövendölte ugyanis Felőle, hogy „*nem kiált, és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán*” (Ézsaiás 42,2). Még akkor is igaz volt ez, amikor kínoztatott, hiszen a prófécia szerint „*száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt*” (Ézsaiás 53,7). Az Úr szaváról tehát legtöbbször az Ő türelme, szelídsége, szeretete és kegyelme jut eszünkbe. Ez azonban nem a teljes igazság azzal kapcsolatban, hogy hogyan szól hozzánk az Úr, és az Ő szavával mit akar szívünkben elérni, milyen módon akar minket formálni. Ahogyan napjainkban dívik csak a szeretet, a megbocsátás Istenéről beszélni; a bűnről, ítéletről és kárhozatról pedig hallgatni, ugyanígy tévesen gondolják sokan azt, hogy Isten mindig csak szelíden és könnyörülettel szól hozzánk, a kemény beszéd pedig idegen Tőle. Azonban a felolvasott 2. vers és Ámós próféta egész könyve megcáfolja ezt az elképzelést.

Ugyanis a következő dologról számol be a próféta. Ámos pásztorként dolgozott, őrizte, gondozta a rá bízott nyáját, amikor egy nap az Úr látomásban kijelentette magát neki úgy, ahogyan azt a 4Mózes 12,6-ban is megígérte, hogy így fog szólni prófétáihoz. A látomás annyit jelent, hogy Ámos éber állapotban, amikor teljesen tudatánál volt, szemeivel elkezdett mást látni, mint ami fizikailag előtte volt. Látomást adott neki az Úr azzal kapcsolatban, hogy mit fog cselekedni Izráellel, de nemcsak látta a dolgokat a próféta, hanem az Úr szólt is hozzá, megmagyarázta neki a látottakat. Ennek az isteni kijelentésnek az elején arról van szó, hogy hogyan is fog az Úr megszólalni, milyen hatást vált ki Isten ígéje Izráel népében. Ezt olvasuk: „*És monda: A Sionról megharsan az Úr, és Jeruzsálemből megzendül, és elhervadnak a pásztorok legelői, és megszárad a Kármel teteje.*” A megharsannal fordított héber szó ordítást is jelent, és talán azért is jobb így értelmeznünk és fordítanunk ezt a szót, mert Ámós a pásztoréletből hozott hasonlattal magyarázza el nekünk, hogy milyen is lesz az Úr szava Izráelhez. Amikor ugyanis a próféták az oroszlánüvöltésre gondoltak, mert ezt jelenti ez a szó, hogy ordítás, üvöltés, akkor ezt a héber szót használták

(Jóel 3,16 a Károli-fordítás versszámozása szerint, Hóseás 11,10). Ámós tehát azt mondja, hogy az Úr szava olyan lesz Izráel számára, mint a pásztornak és a nyájnak a ragadozó oroszlán ordítása. Félelmetes, erővel teljes, veszély közeledtét jelző. Semmiképpen nem biztató, reményt adó vagy éppen dicsérő. Ugyanígy kell értenünk a *megzendülle* fordított héber kifejezést. Itt az eredeti szövegben két héber szó szerepel, aminek pontos fordítását így adhatnánk vissza: hangját adja, hallatja. Azaz üvölt, ahogyan az oroszlán is időnként szokta jelezni közeledtét. Amikor az Úr ilyen hangon szólal meg, akkor az ítéletet jelent népe számára. Ez az Úr haragjának hangja.

A Szentírás tele van olyan igékkel, amely erről a hangról beszél. Olyanokkal, amelyek világosan elmondják nekünk, hogy ha ezt vagy azt a bűnt követjük el, akkor Istennek ez vagy az a büntetése ér utol bennünket. Az 5Mózes 28-ban Isten kijelenti, hogy mi fog történni népével, ha megfeledez Róla és megszegi a Vele kötött szövetséget. Ott az átok van kimondva. Egyértelműen megfogalmazza azt az átkot, azokat a büntetéseket, amelyek később az Ószövetségben beteljesedtek Izráel népén azért, mert elhagyták az Urat. Ezek nemcsak üres fenyegető szavak voltak, hanem Izráel történelmében megvalósuló isteni cselekedetek. A Példabeszédek könyve több tucát olyan isteni kijelentést tartalmaz, amelyek leírják, hogy az Istenben nem hívőknek mi lesz a sorsa. Hogy csak egy példát mondjak, egy közmondássá vált igevers is erről beszél: *„Aki vermet ás másnak, abba beleesik”* (Példabeszédek 26,27). Ott van benne a bűn és az isteni ítélet: bele fog esni. A Róma 1 szintén világosan leírja a bűn útját lépésről lépésre, mi történik az istentelen nemzetséggel, generációval, akik megismerik Isten dicsőségét, de Őt mégsem, mint Urat imádják: milyen hajlamoknak teszi ki őket az Úr, és hogyan bünteti őket. Dávid király házasságtörésének, gyilkosságának és hatalommal való visszaélésének is egyértelmű és világos következményei lettek. Természetesen ebben a folyamatban – hogy elhangzik az ítélet és a büntetés – helye van az isteni kegyelemnek is. Nem akarom nagyon egyoldalúvá tenni az ígét, de Ámós most ezt hirdeti. De helye van a kegyelemnek is, hiszen Isten azért hirdeti előre ítéleteit, hogy az emberek megtérjenek, bűnbánatra jussanak, és elkezdjenek Krisztusban hinni. Ugyanakkor tudjuk, hogy az emberek többsége nem törődik az Úr ígétével. Valljuk be, ez a helyzet, az emberiség nagy része nem törődik Isten szavával. Róluk az Ige egyértelműen beszél, mindennél világosabban elmondja, hogy mi vár rájuk. Számukra az Ige nem megtérésre hívó szó, hanem olyanná lesz, mint az ordító oroszlán hangja. Pál apostol is beszél erről, hogy Isten ígéje sokak számára a veszedelmet jelenti, nem pedig az életet. A hívők bizonyágtételéről ugyanis ezt mondja: *„Mert Krisztus jó illata vagyunk Istennek mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között;*

Ezeknek halál illata halálra; amazoknak pedig élet illata életre” (2Korinthus 2,15-16). Ámós szintén erről beszél, csak ószövetségi nyelven. Az Úr szava népe számára mindig áldás. Még akkor is, amikor megfedd, vagy éppen szeretetből jövő büntetést jelent be az Úr. A gyermekeinek ez mindig áldás. De az Őt elhagyók számára olyan, mint egy oroszlánüvöltés, amely veszélyt és ítéletet jelent.

És mi jelzi ezeknek az embereknek a vesztét? Az, hogy hallják az Úr szavát, és mégse félnek, mégse jutnak bűneik fel- és elismerésére, hanem úgy élnek tovább, mint a süketek, akik nem hallottak semmit. Olyan ez, mint amikor a közeledben felordít az oroszlán, és egyáltalán nem törődsz vele. Ilyen az, amikor felzendül az Úr hangja, és a világ nem foglalkozik vele. Ugyanilyen veszélyes az Úr ítéletet hirdető szavára nem figyelni, azaz nem törődni. Mégis az emberek többsége ezt teszi. De vizsgáljuk meg magunkat is, ne csak másokra mutogassunk, és tegyük fel magunknak is a kérdést: mi hogyan hallgatjuk azokat az ígéket, amelyekben az Úr ítélete és haragja mutatkozik meg? Mi történik bennünk azután, hogy hallottuk őket? Istenfélelem támad bennünk? Megerősödik az Úr hatalmába vetett hitünk és az alázatunk? Alázatra indít egyáltalán minket Isten ítéletének hallása? Bűneink meggondolására, megbánására és elhagyására ösztönöz az ilyen ige? Vagy elrendezzük ezeket az ígéket úgy magunkban, hogy ez most úgysem nekem szól, nekem ez nem aktuális, ezért nem is foglalkozom vele? Mert ilyen is van. Túllépek rajta, ez ítéletes, ez most nem a hangulatomhoz illő, és tovább lépek. Vagy az olcsó kegyelemmel beborítjuk ezeket az ígéket, mint valamilyen mázzal, és nem akarjuk alaposabban átgondolni őket? Mert Isten úgyis megbocsát. Ami egy alapvető igazság, és az evangélium alapja, de nem használhatjuk ezt ilyen súlytalanul, meg nem becsülve az Úr ígését. A Sionról felordít az Úr szava, és hangját hallatja Jeruzsálemből. Azért teszi ezt, hogy dicsőítsük az Ő fenségét, hatalmát, uralmát, elismerjük ítéletei igazságosságát, és főként azt, hogy személy szerint rám is igazak, és megtérésre jussunk. Van létjogosultsága az ítélethirdetésnek és a bűnleleplezésnek. Az Úr munkálkodni akar ezeken keresztül is.

Mielőtt tehát a próféta konkrét jövődölésekre térne rá, előbb jelzi, hogy az üzenet, amit Isten adott neki, a haragvó Úrtól jött, aki hűtlen népet megbüntetni jön. Miért mondja el ezt az Úr? Azon kívül, hogy némelyek megtérésre jussanak, miért szól előre erről? Azért, mert ez segít elkerülnünk azt, hogy félreértsük az ez után következő ítéletes próféciákat és eseményeket. Isten haragszik szövetségszegő népére, Izráelre, és ebből kifolyólag cselekszik. Isten szóban hirdetett haragja és tettei között szoros kapcsolat áll fenn. Erre akar a próféta rámutatni, hogyha Isten szól és megígér valamit, azt megcselekszi, tehát a hirdetett ige történelmi való-

sággá lesz. Isten előre szól az ítéleteiről, hogy amikor azok bekövetkeznek, akkor azt Neki tulajdonítsuk, az Ő kezét lássuk meg mögötte. Ugyanerről beszél Ámós később, amikor azt mondja: „*Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az Ő szolgáinak, a prófétáknak. Ordít az oroszlán: ki ne rettegne? Az én Uram, az Úr szól: ki ne prófétálna?*” (Ámós 3,7-8) Mit jelent ez? Azt, hogy az Úr előbb beszél tetteiről a próféták által az Igén keresztül, és utána cselekszik, hogy Neki tulajdonítsák az adott eseményt és dolgot. Ez pedig egy nagyon fontos, ugyanakkor teljes mértékben elhanyagolt igazság. Miért? Mert gondoljuk végig: amikor egy hitetlent különféle szerencsétlenségek, bajok érnek, kinek tulajdonítja azokat? A véletlennek, a rossz karmának, a sorsnak, a balszerencsének, de semmiképpen sem Istennek. Nem várja az ítéletet, a büntetést, nem számít rá – hisz ő ezekben nem hisz, mert Isten sincs, vagy ha van, akkor Ő csak szeressen, ne büntessen –, ezért teljesen hirtelen éri őt minden baj. Mondhatni meglepetésként éri, amikor bekövetkezik. Az Úr tehát azért szól előre ítéleteiről, hogy az Ő népe tudjon róla, az Igéből megismerjük, hogy egyes tetteknek milyen következményei lehetnek személyes vagy népünk életében. Szól azért az Úr, hogy beláttassa velünk: a világot sújtó csapásai nem véletlenül jönnek, hanem előre kijelentett fenyegetéseit és ítéleteit követik, az Úr akarata valósul meg azokban. Azaz: a próféták, az Ige által előre megmondott dolgok történnek meg és teljeseznek be később. A mindennapokat így nézni teljesen más, amikor összefüggést látunk az Ige és a hírek között, amikor összefüggést látunk az Úr ítéletei és az interneten keringő, különféle aggasztó események közt.

Ezt az igazságot azonban gyakran nem hisszük el, az Isten előre megmondott ítéletei és azok beteljesedése közötti összefüggést. Olyan ez, mint amikor azt hisszük, hogy nincs kapcsolat bűneink és azok büntetése között. Tegyük fel a kérdést azonban: mi történik akkor, ha nem hiszünk az Úr szavának? Üvölt az oroszlán. Mi következik ebből, mi következik az én életemben abból, hogy az Úr szól? A bárány és a pásztor mit tesz, ha meghallja az oroszlán hangját? Veszélyt éreznek, a bárányok pedig gyakran elkezdenek félni. Az Úr ítéletet, büntetést helyez kilátásba, meghirdeti azt emberei által. Azaz: üvölt az oroszlán. Mi ennek a következménye világunkban? Az emberek nem hiszik el, ezért sem veszély, sem istenfélelem nem jelenik meg a legtöbbször szívükben! Látjuk, hogy mire akarja Ámós felhívni a figyelmünket? Az emberek többsége a világban lévő csapásokat a véletlennek, sorsnak tulajdonítva nem törődik azzal, hogy ki áll mögötte valójában. Isten ígéje hiába beszél ezekről úgy, mint az Úr ítéleteiről és büntetéseiről, mégsem kapcsoljuk őket össze Ővele. Olyan ez, mintha mellettünk üvöltene az oroszlán, és utána nem sokkal mégis csodálkoznánk azon, hogy széttépett juhokat vagy vérnyomokat találunk a legelőn. Nem

logikátlan? Mégis a legtöbb ember így csodálkozik azon, ami a világban történik. Pedig Isten egyértelműen figyelmeztet mindenkit az Igében, hogy aki nem foglalkozik Ővele, aki megszegi parancsolatait, azokat ítéletével látogatja meg. Miután hangzik a megtérésre hívó szó és arra nem hallgatnak, akkor az ítélet hangján szólal meg az Úr. Csodálkozunk azon, hogy milyen változások, erkölcsi sötétség terjed a nyugati civilizációban? Meg vagyunk döbbenve azon, hogy milyen mocsárba süllyedt a tőlünk nyugatra lévő világ? Pedig az Úr előre megmondta az Igében, hogy azokkal a népekkel ez fog történni, amelyek bár megismerték Őt, de mégsem dicsőítették Őt, mint Istent. A nagy felvilágosodás óta az Úr hosszan tűrte, hogy keresztyénnek mondott államok, de még egyházak is sajnós, gyalázzák Őt mindennapi életükkel, döntéseikkel, mint ahogyan Izráel népe is tette egykor. A vallásosság látszata és a gazdagság védelme alatt biztonságban hittek és hiszik magukat, és nem hallgatnak az Úr szavára. Az Úr azonban mégis hallatja szavát, felordít, mint egy oroszlán, hogy meghallják Őt. Hirdeti ítéleteit, most még azért, hogy Hozzá térjünk, de azért is, hogy ne csodálkozzunk, ha majd azok az ítéletek egyszer bekövetkeznek.

Mi következik mindebből ránk nézve? Az, hogy mi, hívők lássuk meg az Úr kijelentett ígéje és életünk eseményei közötti összefüggést. Nem feltétlenül azt, hogy ha valami betegség vagy baj érne minket, akkor az mindenképpen büntetés lenne. Intsen minket óvatosságra ez ügyben a születése óta vak ember esete az Újszövetségből! Az apostolok azt kérdezték Krisztustól, hogy a férfi vagy a szülei vétkeztek, hogy ő vakon született, de Urunk azt mondta, egyikük sem, *„hanem hogy nyilvánvalókká legyenek benne Isten dolgai”*. Szóval ezt az ígét ne arra használjuk, hogy minden rossz vagy próbatétel mögött bűnt akarjunk látni, vagy Isten ítéleteit, mint Jób barátai, akik ugyanezt tették, akik mindenáron be akarták bizonyítani, hogy Jób azért szenved, mert bűnt követett el. De az Úr felmenti ez alól. Nem azért, mert nem volt bűnös ember Jób, hanem mert a megpróbáltatás mást jelent, mint a büntetés. Tehát óvakodjunk attól, hogy minden mögött az Úr ítéleteit akarjuk látni. Figyeljünk azért arra, hogy amikor az Úr ítéleteiről olvasunk és hallunk, akkor azokat – kérjük el az Úrtól, hogy – valóban meghalljuk, ne legyünk közömbösek azok iránt, hanem hasson hitünkre, szívünkre, indítson minket az Úrhoz térésre. Másodszor pedig a világban zajló dolgok mögött lássuk meg az Úr hatalmát, ítéletét és kegyelmét is, ne függetlenítsük a nemzetek sorsát az Úr munkájától, mert Ő – ahogyan látni fogjuk az 1. fejezet folytatásában –, a hitetlen nemzetek között is munkálkodik, hiszen Ő Úr mindenek felett. Van egy ilyen borzalmas kísértésünk, hogy szétválasztjuk az élet különböző területeit úgy, hogy a személyes életünkben az Úr munkálkodik, de ha a népünkről vagy nemzetek sorsáról van szó, akkor Ő valahogy elhomályosul.

Hát ne homályosodjon el, Testvérek, az Úr tartja kezében a népek sorsát napjainkban is.

Még röviden két dologra kell kitérnünk igénk kapcsán. Először is arra, hogy az Úr azt mondja, hogy az Ő hangja a Sionról, Jeruzsálemből fog megszólalni. Miért fontos ez? Ámós próféta szolgálati helye nem Júda országa volt, aminek Jeruzsálem volt a fővárosa, és amely a Sion hegyre épült. Hová küldte őt az Úr? Izráelbe, amely ország hátat fordított az Úrnak. Saját áldozóhelyeket építettek Béthelben (az ország legdélebbi részében) és Dánban (a legészakibban), ahol nem a mózesi törvények szerint, hanem saját tetszésük alapján imádták istenüket. Ők azonban azt gondolták, hogy ez az Isten Ábrahám Istene, akit ők imádnak, az az Úr, aki kihozta a népet Egyiptomból. Izráel népe a maga módján tisztelte az Urat. Hány embertől hallani ezt napjainkban is! Nem járok templomba, mert én otthon szoktam imádkozni, a magam módján hiszek Istenben. Vagy hányan csipegetnek mindent össze-vissza különféle vallásokból, és élnek saját elképzelésük szerint, mert ők a maguk módján hisznek Istenben. Mindezekre az elképzelésekre Isten válasza az, amit Ámós próféta által mond: az Úr egyedül a Sionról, Jeruzsálemből szól. Egy a forrás. Ez annyit jelent, hogy Isten csak ott található meg, ahol azt Ő megígérte, hogy Ő ott lesz. Az Ószövetség idején egyetlenegy várost, Jeruzsálemet jelölte ki áldozóhelyül népe számára, és ezért épülhetett ott az Úr egyetlenegy temploma (5Mózes 12,14, 1Királyok 9,3; 11,36). Izráel népe hiába hangoztatta azt, hogy Béthel és Dán városában ők az Urat imádják, valójában az Úr megvetette istentiszteletüket, hiszen eltértek az Ő akaratától, ígétjétől, és nem a jeruzsálemi templomban mutattak be Neki áldozatot.

Napjainkra nézve is érvényes üzenet ez. Ma nem egy városhoz köti az Úr az Ő imádatát, mert a jeruzsálemi templomot maga az Úr romboltatta le büntetésül, mert elutasították a Messiást. Krisztus maga is arra figyelmeztet minket, hogy nem itt vagy ott, ebben vagy abban a templomban kell imádnunk az Urat, hanem „*lélekben és igazságban*” (János 4,23). Ez egyrészt azt jelenti: ahogyan Izráel népe Isten ígéje nélkül próbálta meg imádni az Urat, de az utálatos volt Előtte, úgy ma sem lehet Isten ígéje, a kijelentett igazság nélkül követnünk és imádnunk Őt. Olyan nincs, hogy hiszek Istenben, de nem olvasok Bibliát. Olyan nincs, hogy bízom az Úrban, de nem ismerem az Ő akaratát. Ezek ellentmondások. A Bibliát nem lehet kikerülni, félretenni és nem hallgatni annak ígéire. De van ennél egy még fontosabb dolog is. A templom kérdése. Csak egy templomban lehetett régen tisztelni az Urat, ahogyan – hadd mondjam ezt így – ma is. Krisztus maga mondta ki ezt, amikor azt mondta: „*Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.*” És akkor saját testének templomára gondolt. Ez egyszerűen annyit jelent, Testvérek, hogy mi csak

Krisztus által imádkhatjuk az Urat, csak Benne híve és bízva követhetjük Őt! Csak az Ő áldozata miatt remélhetünk bűnbocsánatot, és csak akkor menekülhetünk meg, ha az Ő gyülekezetéhez tartozunk, ha Ő a mi főpapunk, aki a mai nap is közbenjár értünk az Úr színe előtt. Egyedül Krisztus! Krisztus nélkül nincs üdvösség és nincs igaz hit. Izráel népe, amikor a jeruzsálemi áldozatokat megtagadta, akkor a Krisztusra előre mutató áldozatoknak fordított hátat. Izráel népe a Krisztusba vetett hitet tagadta meg azzal, hogy saját vallást talált ki magának. Ezért hangsúlyozza az Úr, hogy Ő Jeruzsálemből, a Sionról szól, mert elítélte Izráel mindenféle bálványimádását, akármit is gondoltak magukról és az Úrral való kapcsolatukról.

Másodszor pedig Jeruzsálemben nemcsak az Úr temploma állt, hanem ott volt a szövetség ládája is, ami az Úr trónját is szimbolizálta (ahogy a 99. zsoltár is utal erre). Amikor tehát Ámós azt mondja, hogy az Úr hallatja az Ő hangját a Sionról, akkor egyúttal azt mondja, hogy a király parancsot adott ki, és ez a parancs az ítélettartás. Isten uralkodói hatalmával rendelkezik népek sorsa felől (látjuk majd a következő igeversekben), és amikor Ő valamit megparancsol királyként, akkor az Ő országában annak szükséges úgy lennie. Azt nem akadályozhatja meg senki és semmi, amit a Király parancsolt, hogy bekövetkezzen, mert Ő nem emberi király (emberi királyoknál előfordul ez, de az Úrral kapcsolatban sose). Ha Ő uralkodóként parancsot ad ki, az bekövetkezik. Micsoda tekintélyt ad ez Isten igéjének, szavának! Bárcsak mi is úgy tudnánk hallgatni, olvasni az Úr igéjét és parancsait, hogy amint meghalljuk azokat, akkor azonnal úgy érezzük, hogy a Király szólt, parancsot adott, tehát úgy kell lennie az én életemben is, mától ahhoz kell igazodnom, mától mást kell tennem. Mától meg kell változnia az időbeosztásomnak. Mától meg kell változnia annak, hogy kivel foglalkozom és kivel nem. Mától meg kell változnia annak, hogy hogyan foglalkozom az Úr szavával, és így tovább. A szerint kell átgondolnom mindent, és a szerint kell cselekednem mostantól fogva. Miért? Mert a Király parancsot adott. Én az Ő országában élek, tehát az életemet, mindennapjaimat meg kell, hogy határozza ez a parancs. Bárcsak így fogadnánk Isten igéjét!

Izráel népe ilyen értelemben is lázadó és szakadár nép volt, nem hallgattak az Úr szavára, de királyi tekintélyét sem fogadták el. Ugyanis az Úr Dávid király családjának adta azt az ígéretet, hogy közülük fog megszületni majd a Messiás, aki örökké uralkodni fog. Azzal tehát, hogy nem ismerték el a dávidi dinasztia uralmát maguk felett, külön országban éltek, azt fejezték ki, hogy nem akartak az Úr vezetése alatt élni. Minket ne az vezessen, akit az Úr kijelölt! Mi majd választunk magunknak királyokat, papokat, prófétákat, tanítókat a saját tetszésünk szerint. És ezt is tették. Izráelben ez valósult meg. A királyok váltogatták egymást, a főpapokat ké-

nyük-kedvük szerint nevezték ki a királyok, és a próféták ugyanígy megélhetési emberek voltak: azt mondták, amiért fizettek (mondhatni a mai sajtó előképei voltak). Tehát nem mindegy, hogy mi hogyan fogadjuk az Úr igéjét. Isten nem hagyja, hogy az Ő uralmát csak úgy lerázzuk magunkról, mint ahogy Izráel esetében sem tette. Prófétákat küldött népéhez, akik által hatalmasan szólt és cselekedett is, velük és köztük. És bár őket elutasították és lenézték, mint pl. Ámós prófétát is származása miatt, hogy pásztor volt, az Úr megmutatta, hogy Neki hatalma van beteljesíteni ígéreteit és ítéleteit, amit emberei hirdettek. Mert miután megszólalt a próféta által az Úr ítélete, később valóban minden szó valóra vált, és a 2. vers második fele erről beszél: felordít az oroslán, „és elhervadnak a pásztorok legelői, és megszárad a Kármel teteje”, azaz bekövetkezik az ítélet. Izráel minden gazdagsága elveszett, elpusztult, mivel Asszíria elfoglalta és a földdel tette egyenlővé országukat. Megszűnt létezni Izráel országa, a népet deportálták egy távoli vidékre. Ámós egy hasonlattal fejezte ki ezt a pusztulást. Nem azt mondta, hogy minden házatok romba dől, és gazdagságok elvész, hanem saját pásztori életéből vette a szemléltető példát. Azt mondta: amikor Isten ítélete beteljesedik, akkora lesz a pusztulás az országban, Izráelben, hogy még a legelők is kiszáradnak, elpusztulnak, és az ország legtermékenyebb, leggyümölcsözőbb vidéke, a Kármel is ki fog száradni. A bőség, gazdagság és jólét semmivé lesz. Nem pusztán azért, mert az ellenség elfoglalja a városokat, hanem mert az Úr maga fog ellenetek harcolni. Ezért beszél Ámós természeti csapásokról, amit az ellenség nem tud előidézni. A füvek megszáradását nemigen tudják előidézni, maximum felgyújtani tudnák. Tehát Ámós természeti csapásokról beszél, legelők elhervadásáról, kiszáradásáról. Mert az Úr van az ítélet mögött. Miért? Mert az ítéletben, a büntetésben is az Úr dicsőíttetik meg.

Ma is uralkodik az Úr, Testvérek, mégpedig Krisztus által, akinek „adatott minden hatalom mennyen és földön”. A történelem folyamán számos nép fölött – a miénken is – már ítéletet hirdetett a trónjáról, ami nem Jeruzsálemben van, hanem a mennyben. Ugyanakkor tudjuk jól azt is, hogy az Ő trónja nemcsak bírói szék, hanem a kegyelem királyi széke is, amihez minden megtérő bűnös odajárulhat, és irgalmat és kegyelmet találhat Krisztusnál! Ez az igevers tehát, bár az Úr félelmetes hatalmáról beszél, amikor ítéletet tart a Tőle elpártolók felett, mégis nekünk, az Urat keresőknek reménységet hirdet, hogy az Úr uralkodik hatalmának szavával (ahogy a zsoltárban is énekeltük). Alázzuk meg magunkat, Testvérek, mi is az Úr előtt, amikor ilyen hatalommal, ítélettel és fenséggel szól, kérjük az Ő kegyelmét és irgalmát bűneinkre Krisztusért, és dicsőítsük az Ő hatalmát, irgalmát, hogy azért hirdeti még ítéleteit is, hogy legyen időnk Hozzá térni, mert még van idő, most még nincs itt az ítélet ideje. És buzdít-

sunk mindenkit erre körülöttünk. Mindenki, aki hallja az ítélet ígéit, felelős azért, hogy figyelmezteti-e azokat, akikkel naponként találkozik és együtt él. Ha veszély terjed, akkor az ember azonnal felhívja a szerettei figyelmét rá. Mi felhívjuk a figyelmet, a körülöttünk levők figyelmét arra, hogy mi veszélyezteti őket? De ne csak a veszélyre mutassunk rá, Testvérek, ne csak az Úr hatalmára, félelmetes voltára, hanem könyörületére és irgalmasságára, hogy most még azért szól, mert oda lehet menni a kegyelem királyi székéhez. Járuljunk oda, és bízassunk erre másokat is nap mint nap! Isten Szentlelke vezessen minket ebben!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, köszönjük, hogy magadat mutatod meg az Igében úgy, ahogy vagy, a valóságnak megfelelően, és nem úgy, ahogyan mi szeretnénk Téged elképzelni. És köszönjük, hogyha a Szentlélek már megadta nekünk, hogy a Te jelenlétedben, a Te dicsőségedet meglátva, magunkat apróknak, semmiknek, porszemeknek látjuk. Köszönjük, hogyha már alázatra juttattál és vezettél minket, hogy a Te akaratod és uralmad előtt térdet tudtunk hajtani. De még így is nagy az óemberünk gőgje, lázadása erős, hiszen nap mint nap merünk, mintegy vakmerően számtalan parancsod ellen véteni, nem foglalkozni azzal, hogy Te mit akarsz, hogy cselekedjünk, hanem megelégszünk azzal, hogy mi hogyan képzeljük életünket és annak alakulását. Köszönjük, hogy ezért újból és újból hirdeted a Te fenséges, hatalmas voltodat, ítéleteidet, amelyek igazságosak, és amelyek ellenségeid számára vesztet, de gyermekeid számára igazságot és örömet jelentenek, ahogyan a zsoltárban is énekeltük. Urunk, kérünk, hogy hadd lássunk Téged ilyen hatalmasnak, hogy nemcsak személyes életünkben vagy néhány kérdésben, hanem a világ minden dolgában, népek, nemzetek sorában is a Te kezed munkája látható. Kérünk, pont ezért hadd bízzuk Rád magunkat, hadd érezzük magunkat biztonságban a Te kezedben. Ha nemzeteket tudsz ítélni, támasztani, nagyá tenni, vagy éppen megbüntetni és eltörölni, akkor mennyivel könnyebb Neked egy-egy lelket megtartani. Kérünk Téged, hadd lássunk Téged Krisztuson keresztül könyörülő Urunknak és Királyunknak, köszönjük, hogy Neki adtad a hatalmat minden felett.

Így könyörgünk, hogy az Ő akarata valósuljon meg a szomszédunkban zajló háborúval kapcsolatban is, kérünk, Te teremts békét. És különösen is könyörgünk kárpátaljai magyar testvéreinkért, Te őrizd meg őket a sok megpróbáltatás, szenvedés közepette is. Kérünk, hadd lássanak Téged hatalmasnak, Benned hadd bízzanak mindenekelőtt. De kérünk országunkért, népünkért is, hogy a békeesség, a jólét és a kényelem ne vezessen minket félre. Izráel is így élt, és szíve elhajlott Tőled. Könyörgünk népünkért, hadd forduljon Hozzád, hadd térjünk meg bűneinkből, Te adj köztünk éb-

redést. És tégy minket követeiddé, kérünk, hadd lehessünk az evangélium hírvivői. És ott, ahol a kemény szívek és a süket fülek nem nyitják meg magukat az örömhír és az evangélium előtt, ott kérünk, hogy a keményen feddő beszéd hadd térítsen Hozzád embereket. A Szentlélek adjon újjászületést, Hozzád térést szeretteinknek, de nekünk is, amikor arra van szükségünk.

Köszönjük, Urunk, hogy gondod van minden nap a Te egyházadra, köszönjük, hogy sosem felejtesz el minket. Kérünk vezetőinkért, egyházunkért és népünkéért is. Lelked bölcsességét add nekik döntéseikben, és határozottságát, hűségét a Bibliában kijelentett igazságaidhoz.

És kérünk, hogy minket is erősíts meg ott, ahová helyeztél bennünket, hadd töltsük be naponkénti szolgálatunkat, akár legyen az imádság, akár a bizonyágtétel, akár a szelíd figyelmeztető, szeretettel teljes szó.

De kérünk, hogy hadd állhassunk készen a Te visszajövedre is, hisz megígérted, bármelyik pillanatban bekövetkezhet az. És ha még nem állunk készen, Te adj Beléd vetett hitet és bizalmat, és Te készíts arra a pillanatra, hogy szemtől szembe megállunk majd Előtted. Köszönjük, hogy mi a golgotai kereszt fényében remélhetünk bűneinkre bocsánatot, kegyelmet, irgalmat és az örök élet ígéretét, ajándékát.

Kérünk, hogy gyülekezetként erősíts meg minket szolgálatunkban, és maradj velünk úgy, ahogyan megígérted Igédben, minden napon.

Könyörgünk, betegeinket gyógyítsd, vizsgálóinkat áldd meg tanulásukban, a szenvedőket Te szabadítsd meg, és Te adj erőt elhordozni a terheket, amiket ránk helyeztél.

Add, Urunk, hogy mindenben hadd kövessük megváltó Urunkat, Krisztust. És kérünk, Te őrizz minket tovább a keskeny úton. Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

445. ének

1. Szólsz hozzám, Is - te - nem, s én vá - laszt ad - ni ké - sen
Már - már meg - in - du - lok, hogy rád bíz - zam ma - gam,
De lá - tod, köt s le - húz még ré - gi csüg - ge - dé - sem,
Áldd meg ma lel - ke - met több hit - tel, ó, U - ram.

2. Sok szép ígéretem, ó, hányszor megtagadtam,
A nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem.
A bűnös gyengeség bús rabjának maradtam,
És törvényed szerint nem éltem semmiben.
3. Ha jót tettél velem, ha áldva látogattál:
Én nem dicsértelek s nem hirdettem neved;
Nem értettem, mikor szenvedni, sírni hagytál,
Hogy ha szeretsz, miért sújt vessződ engemet?
4. Köt még a földi jó, a bűn, a földi örvény,
S tehozzád bűnömért, lásd, el nem juthatok.
A béklyó súlya nyom, levetném, összetörném,
De lelkem gyenge még, s jaj, összeroskadok.
5. Más nem tanít meg rá, csak égi bölcsességed,
Hogy bölcsen bízzak és szolgáljak úgy neked.
Mit érek nélküled? Add, hogy imádvá téged,
Bús, gyarló bűnös én, hadd légyek gyermeked.
6. Nagy Lelked élt, Uram, a prófétás időkben,
Az fénylett át a szent s apostol életén;
Áldj meg, s kegyelmedet reám is töltsd ki bőven,
Hogy Jézust nézzem, és övéle győzzek én.